

“मीठे बच्चे— तिमीलाई नशा रहनुपर्छ, जुन शिवको सबैले पूजा गर्छन्, उहाँ अहिले हाम्रो बुवा बन्नुभएको छ, हामी उहाँको सम्मुख बसेका छौं ।”

प्रश्न:— मनुष्य भगवान्सँग क्षमा किन माग्छन् ? के उनलाई क्षमा मिल्छ ?

उत्तर:— मनुष्य सम्झन्छन्— हामीले जुन पाप कर्म गरेका छौं त्यसको सजाय भगवान्ले धर्मराजद्वारा दिलाउनुहुन्छ, त्यसैले क्षमा माग्छन् । तर उनीहरूलाई आफ्नो कर्मको सजाय कर्मभोगको रूपमा भोग्ने पर्छ, भगवान्ले उनीहरूलाई कुनै औषधी दिनुहुन्न । गर्भजेलमा पनि सजाय भोग्नुपर्छ, साक्षात्कार हुन्छ— तिमीले यो-यो गरेका छौ । ईश्वरीय निर्देशनमा चलेका छैनौ त्यसैले यो सजाय दिइएको हो ।

गीत:— तूने रात गवाई.....

ओम् शान्ति । यो कसले भन्यो ? रूहानी बाबाले भन्नुभयो । उहाँ हुनुहुन्छ उच्चभन्दा उच्च । सबै मनुष्यहरूभन्दा पनि, सबै आत्माहरूभन्दा पनि उच्च । सबैमा आत्मा नै छ नि । शरीर त पार्ट खेल्नको लागि मिलेको हो । अहिले तिमी देख्दछौ— संन्यासी आदिको शरीरको पनि कति मान हुन्छ । आफ्ना गुरुहरू आदिको कति महिमा गर्छन् । उहाँ बेहदका बाबा त गुप्त हुनुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ— शिवबाबा उच्चभन्दा उच्च हुनुहुन्छ, उहाँभन्दा उच्च कोही छैन । धर्मराज पनि उहाँको साथमै छन् किनकि भक्तिमार्गमा क्षमा माग्छन्— हे भगवान् क्षमा गर्नुहोस् । अब भगवान्ले के गर्नुहुन्छ ! यहाँ सरकारले त जेलमा राख्छ । धर्मराजले चाहिँ गर्भजेलमा दण्ड दिन्छन् । दुःख पनि भोग्नुपर्छ, जसलाई कर्मभोग भनिन्छ । अहिले तिमी जान्दछौ— कर्मभोग कसले भोग्छ ? के हुन्छ ? भन्छन्— हे प्रभु क्षमा गर्नुहोस् । दुःख गर्नुहोस्, सुख दिनुहोस् । अब भगवान्ले के कुनै औषधी गर्नुहुन्छ र ? उहाँले त केही पनि गर्न सक्नुहुन्न । त्यसोभए भगवान्लाई किन भन्छन् त ? किनकि भगवान्को साथमा फेरि धर्मराज पनि छन् । खराब काम गर्नाले अवश्य भोग्नुपर्छ । गर्भजेलमा सजाय पनि मिल्छ । सबै साक्षात्कार हुन्छ । साक्षात्कार गराए विना सजाय मिल्दैन । गर्भजेलमा त कुनै औषधी आदि हुँदैन । वहाँ सजाय भोग्नुपर्छ । जब दुःखी हुन्छन् अनि भन्छन् भगवान् यस जेलबाट निकाल्नुहोस् ।

अहिले तिमी बच्चाहरू कसको अगाडि बसेका छौ ? उच्चभन्दा उच्च बाबा हुनुहुन्छ, तर गुप्त हुनुहुन्छ । अरू सबैको शरीर त देख्नमा आउँछ, यहाँ शिवबाबाको त आफ्नो हात-खुट्टा आदि छैनन् । फूल आदि पनि कसले लिन्छ ? यिनकै हातबाट लिनुपर्ने हुन्छ, यदि चाहे भने । तर कसैसँग पनि लिनुहुन्न । जसरी ती शंकराचार्यले भन्छन् मलाई कसैले नछुओस् । त्यस्तै बाबा भन्नुहुन्छ— म पतितहरूको केही पनि कसरी लिन सक्छु । मलाई फूल आदिको आवश्यकता छैन । भक्तिमार्गमा सोमनाथ आदिको मन्दिर बनाउँछन्, फूल चढाउँछन् । तर मेरो त शरीर छैन । आत्मालाई कसैले छुओस् कसरी ! भन्नुहुन्छ— म पतितहरूबाट फूल कसरी लिन सक्छु ! कसैले हात पनि लगाउन सक्दैन । पतितलाई छुन पनि दिनुहुन्न । आज ‘बाबा’ भन्छन् भोलि फेरि गएर नर्कवासी बन्छन् । यस्तालाई त देख्दा पनि देख्नुहुन्न । बाबा भन्नुहुन्छ— म त उच्चभन्दा उच्च हुँ । यी सबै संन्यासी आदिको पनि ड्रामा अनुसार उद्धार गर्नु छ । मलाई कसैले जान्दैन जान्दैनन् । शिवको पूजा गर्छन् तर उहाँलाई उहाँ गीताको भगवान् हुनुहुन्छ र यहाँ आएर ज्ञान दिनुहुन्छ भनेर कहाँ जान्दछन् र ! गीतामा कृष्णको नाम राखिदिएका छन् । कृष्णले त ज्ञान दिए बाँकी शिवले के गर्नुहुन्छ ! त्यसैले

मनुष्यले सम्भन्छन्- उहाँ आउँदै आउनुहुन्न । अरे, पतित-पावन कृष्णलाई कहाँ भनिन्छ र ! पतित-पावन त मलाई भन्छन् नि । तिमीहरू मध्येमा पनि थोरै छन् जसले यति सम्मान (रिगार्ड) राख्न सक्छन् । कति साधारण रहनुहुन्छ, सम्झाउनु पनि हुन्छ- म यी साधु आदिको पनि पिता हुँ । जति पनि शंकराचार्य आदि छन्, यी सबै आत्माहरूको म पिता हुँ । शरीरको पिता जो छन्, उनी त छन् नै, म हुँ सबै आत्माहरूको पिता । मेरो सबैले पूजा गर्छन् । अहिले बाबा यहाँ सम्मुख बस्नुभएको छ । तर सबैले हामी कसको अगाडि बसेका छौं, यो कहाँ सम्भन्छन् र ।

आत्माहरू जन्म-जन्मान्तरदेखि देह-अभिमानमा रहने बानी परेका छन् । त्यसैले बाबालाई याद गर्न सक्दैनन् । देहलाई नै देख्छन् । देही-अभिमानी भएर नै उहाँ बाबालाई याद गर्न सक्छन्, बाबाको श्रीमत्तमा चलन सक्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई चिन्नमा सबै पुरुषार्थी छन् । अन्त्यमा पूरा देही-अभिमानी बन्नेहरू नै पास हुन्छन् । बाँकी सबैमा अलि-अलि देह-अभिमान रहन्छ । बाबा त हुनुहुन्छ गुप्त । उहाँलाई केही पनि दिन सक्दैनौ । बच्चीहरूले शिवको मन्दिरमा पनि गएर सम्झाउन सक्छन् । कुमारीहरूले नै शिवबाबाको परिचय दिएका हुन् । हुन त कुमार-कुमारीहरू दुवै छन् । कुमारहरूले पनि परिचय दिएको हुनुपर्छ । खास गरी माताहरूलाई उठाउनुहुन्छ किनकि उनीहरूले पुरुषलेभन्दा पनि बढी सेवा गरेका छन् । बच्चाहरूलाई सेवाको सोख हुनुपर्छ । जसरी त्यस पढाइको पनि सोख हुन्छ नि । त्यो हो शारीरिक, यो हो आत्मिक । जिस्मानी पढाइ पढ्छन्, यो ड्रिल आदि सिक्छन् तर केही पनि मिल्दैन । मानौं, अहिले कसैको बच्चा जन्म्यो भने धुमधामसँग उसको न्वारन (छैठी) आदि मनाउँछन्, तर उनीहरूले के पाउँछन् ! यति समय नै रहँदैन जसले गर्दा उनीहरूले केही पाउन सक्दैनन् । यहाँबाट ज्ञान लिएर पनि जन्म लिन्छन् तर उनीहरूले केही बुझ्दैनन् । यहाँबाट गएका छन् भने जे सिकेर गएका छन् त्यसै अनुसार सानैदेखि शिवबाबालाई याद गर्नेछन् । यो त मन्त्र हो नि । साना बच्चाहरूलाई सिकायौ भने उनले बिन्दु आदि त केही पनि बुझ्दैनन् । केवल शिवबाबा-शिवबाबा भनिरहन्छन् । शिवबाबालाई याद गर्नु भन्ने स्वर्गको वर्सा पाउँछौ । यसरी उनीहरूलाई सम्झायौ भने उनीहरू पनि स्वर्गमा आउँछन् । तर उच्च पद भने पाउन सक्दैनन् । यस्ता धेरै बच्चाहरू आउँछन्, शिवबाबा-शिवबाबा भनिरहन्छन् । फेरि अन्त मति सो गति हुन्छ । यो राजधानी स्थापना भइरहेको छ । अब मानिसहरूले शिवको पूजा गर्छन्, तर कहाँ जान्दछन् र । जसरी साना बच्चाले शिव-शिव भन्छन् तर बुझ्दैनन् । यहाँ पनि पूजा गर्छन् तर पहिचान केही पनि छैन । त्यसैले उनीहरूलाई बताउनुपर्छ तपाईं जसलाई पूजा गर्नुहुन्छ उहाँ नै ज्ञानसागर गीताका भगवान् हुनुहुन्छ । उहाँले हामीलाई पढाइरहनुभएको छ । यस दुनियाँमा अरू कोही मनुष्य छैनन् जसले भन्न सकोस् हामीलाई शिवबाबाले राजयोग पढाइरहनुभएको छ । यो केवल तिमीले जान्दछौ त्यो पनि भुलिहाल्छौ । भगवानुवाच म तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु । कसले भन्यो- भगवानुवाच, काम महाशत्रु हो, यसमाथि विजय प्राप्त गर, पुरानो दुनियाँको संन्यास गर । तपाईं हठयोगी हदको संन्यासी हुनुहुन्छ । उनी हुन् शंकराचार्य, यहाँ हुनुहुन्छ शिवाचार्य । उहाँले हामीलाई सिकाउनुहुन्छ । कृष्ण आचार्य भन्न सकिदैन । उनी त साना बच्चा हुन् । सत्ययुगमा ज्ञानको आवश्यकता रहँदैन ।

जहाँ-जहाँ शिवका मन्दिर छन्, त्यहाँ तिमी बच्चाहरूले राम्रो सेवा गर्न सक्छौ । शिवका मन्दिरहरूमा जाऊ, माताहरू जानु राम्रो हो, कन्याहरू जान्छन् भने भनौ राम्रो । अहिले त हामीलाई बाबाबाट राज्य-भाग्य लिनु छ । बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ फेरि हामी महाराजा-महारानी बन्छौ ।

उच्चभन्दा उच्च बाबा नै हुनुहुन्छ । यस्तो शिक्षा कुनै मनुष्यले दिन सक्दैन । यो हो नै कलियुग । सत्ययुगमा यिनको राज्य थियो । यी राजा-रानी कसरी बने, कसले राजयोग सिकायो, जसबाट सत्ययुगका मालिक बने ? जसको तिमी पूजा गथ्यौ उहाँले हामीलाई पढाएर सत्ययुगको मालिक बनाउनुहुन्छ । ब्रह्माद्वारा स्थापना, विष्णुद्वारा पालना.... पतित प्रवृत्ति मार्गवाला नै पावन प्रवृत्ति मार्गमा जान्छन् । भन्छन् पनि, बाबा ! हामी पतितहरूलाई पावन बनाउनुहोस् । पावन बनाएर यस्तै देवता बनाउनुहोस् । त्यो हो प्रवृत्ति मार्ग । निवृत्ति मार्गवालाको गुरु बन्नु नै छैन । जो पवित्र बन्न चाहन्छन् उनीहरूको गुरु बन्न सक्छौ । यस्ता धेरै जोडी (कम्पेनियन) पनि हुन्छन्, विकारको लागि विवाह गर्दैनन् । त्यसैले तिमी बच्चाहरू यस्तो-यस्तो सेवा गर्न सक्छौ । भित्र सोख हुनुपर्छ । हामी बाबाका सपूत बच्चाहरू बनेर किन सेवा नगरौ । पुरानो दुनियाँको विनाश सामुन्ने खडा छ । अहिले शिवबाबा भन्नुहुन्छ— कृष्ण त हुन सक्दैनन् । उनी त एकैचोटि सत्ययुगमा हुन्छन् । अर्को जन्ममा उही अनुहार उही नाम कहाँ हुन्छ । ८४ जन्ममा ८४ अनुहार । कृष्णले यो ज्ञान कसैलाई दिन सक्दैनन् । उनी कसरी यहाँ आउँछन् । अहिले तिमी यी कुरालाई जान्दछौ । आधाकल्प राम्रा जन्म हुन्छन् फेरि रावण राज्य शुरु हुन्छ । मनुष्य हुबहु जनावर जस्तै बन्छन् । एक-अर्कासँग लडाईं-भगडा गरिरहन्छन् । त्यसैले रावणको जस्तो जन्म भयो नि । बाँकी ८४ लाख जन्म त हुँदैन । यति भेराइटी छ । यति जन्म कहाँ लिन्छन् र ! त्यसैले बाबाले बसेर यो सम्झाउनुहुन्छ— उहाँ त हुनुहुन्छ उच्चभन्दा उच्च भगवान् । उहाँले पढाउनुहुन्छ, उहाँपछि फेरि यी पनि त छन् नि । पढ्दैनौ भने कसैको पासमा गएर दास-दासी बन्छौ । के शिवबाबासँग पढेर दास-दासी बन्न चाहन्छौ ? बाबाले त सम्झाउनुहुन्छ तर पढ्दैनन् भने गएर सत्ययुगमा दास-दासी बन्छन् । जसले केही पनि सेवा गर्दैन, खायो, पियो अनि सुत्थो ऊ के बन्छ ! बुद्धिमा त आउँछ नि म के बन्न सक्छु ! म त महाराजा बन्नेछु । मेरो सामुन्ने पनि आउँदैनन् । स्वयं पनि सम्झन्छन्— म यो बन्नेछु । तर फेरि पनि लाज कहाँ मान्छन् र ! हामी आफ्नो उन्नति गरेर उच्च पद पाऔं, सम्झिदै सम्झिदैनन् । त्यसैले बाबाले भन्नुहुन्छ— यस्तो नसम्झ यो ब्रह्माले भन्नुहुन्छ, सधैं शिवबाबाको लागि सम्झ । शिवबाबाको त सम्मान गर्नु पर्छ नि । उहाँको साथमा फेरि धर्मराज पनि छन् । नत्र धर्मराजको डण्डा पनि धेरै खान्छौ । कुमारीहरू त धेरै होशियार हुनु छ । यस्तो नहोस् यहाँ सुन्यो फेरि बाहिर गयो खलास । भक्तिमार्गका कति सामग्री छन् । अब बाबा भन्नुहुन्छ— विष (विकार) छोड । स्वर्गवासी बन । यस्ता-यस्ता स्लोगन बनाऊ । बहादुर, शेरनी बन । बेहदका बाबा मिल्नुभएको छ फेरि के पर्बाह । सरकारले धर्मलाई नै मान्दैन भने उनीहरू फेरि मनुष्यबाट देवता बन्न कसरी आउँछन् । उनीहरू भन्छन्— हामी कुनै पनि धर्मलाई मान्दैनौ । सबैलाई हामी एक सम्झन्छौ फेरि किन लडाईं भगडा गर्छन् ? भुटो नै भुटो छ, सत्यको रति पनि छैन । सबैभन्दा पहिले ईश्वर सर्वव्यापीबाट नै भुटो शुरु हुन्छ । हिन्दू धर्म त कुनै छैन । क्रिश्चियनहरूको आफ्नो धर्म चलेर आउँछ । उनीहरूले आफूलाई बदल्दैनन् । यो एउटै धर्म हो जसले आफ्नो धर्मलाई बदलेर हिन्दू भन्छन् र फेरि नाम कस्ता-कस्ता राख्छन्, श्री श्री फलानो..... अहिले श्री अर्थात् श्रेष्ठ कहाँ छन् र । श्रीमत पनि कसैको छैन । यो त उनीहरूको तमोप्रधान मत हो । त्यसलाई श्रीमत कसरी भन्न सकिन्छ । अब तिमी कुमारीहरू खडा भयौ भने कसैलाई पनि सम्झाउन सक्छौ । तर योगयुक्त राम्रा होशियार बच्चीहरू चाहिन्छ । अच्छा !

२०७२ जेष्ठ ६ बुधवार २०-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको
रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) आफ्नो उन्नति गर्नको लागि बाबाको सेवामा तत्पर रहनुपर्छ । केवल खानु, पिउनु, सुत्नु—
यो पद गुमाउनु हो ।
- २) बाबाको र पढाइको सम्मान गर्नु छ । देही-अभिमानि बन्ने पूरा-पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ ।
बाबाको शिक्षालाई धारण गरेर सपूत बच्चा बन्नु छ ।

वरदानः— स्व स्थितिद्वारा परिस्थितिहरूमा विजय प्राप्त गर्नेवाला संगमयुगी विजयी रत्न भव
परिस्थितिहरूमाथि विजय प्राप्त गर्ने साधन हो स्व-स्थिति । यो देह पनि पर हो, स्व होइन ।
स्व स्थिति अथवा स्वधर्मले सधैं सुखको अनुभव गराउँछ र प्रकृति-धर्म अर्थात् पर धर्म
अथवा देहको स्मृतिले कुनै न कुनै प्रकारको दुःखको अनुभव गराउँछ । त्यसैले जो सधैं
स्व स्थितिमा रहन्छन् उनीहरूले सदा सुखको अनुभव गर्छन्, उनीहरूको पासमा दुःखको
लहर आउन सक्दैन । उनीहरू संगमयुगी विजयी रत्न बन्छन् ।

स्लोगनः— परिवर्तन शक्तिद्वारा व्यर्थ संकल्पको बहावको फोर्सलाई समाप्त गर ।